תל אביב – ברלין אנדריאה פשל

סדרת הציורים ״תל אביב-ברלין״ היא התרשמות מושהית של נוף תל־אביבי, אורבני ואנושי, באזור נחלת בנימין ובעיר העתיקה בירושלים. אנדריאה פשל שהתה בארץ מספר חודשים, באביב 2001, רשמה וצילמה את הסצנות שלאחר מכן ציירה בשמן, בברלין.

הציורים מתארים סצנות, שלוות לכאורה, מחיי יומיום, ורק הפנים של אנשים בבתי קפה, של אנשים בתחנת אוטובוס או של החולפים ברחוב, חושפים את המתח הקיומי של הרחוב הישראלי. הציירת מתארת פעולות מתמשכות, שהן תוצר של צפייה של מי שהיא עוברת אורח לרגע, ואינה חלק מהתרחשות ומהמרחב שבו היא מתבוננת.

הציורים, במסורת הציור הגרמני האקספרסיוניסטי, משלבים משיכות מכחול אקספרסיביות וכמעט אבסטרקטיות, היוצרות לבסוף דימוי חד וברור של סצנה ריאליסטית, אבל מתקיים בהם מתח בין הריאליזם של תפיסת רגע מקומי לזרות שמשתקפת מתוכם. תחושת זרות שמועצמת כשהמשטח הציורי הוא אפרורי, בעל צבעוניות אירופית שאינה משקפת את האור של הסצנה המקומית המתוארת בו.

התיעוד הריאליסטי באמצעות ציור מציב במרכזו את מושאי המבט של עוברת אורח שחורגים משגרת יומה הגרמני, ומצביעים על המקומי כאחר. אבל אין זה מבט אנתרופולוגי או אוריינטליסטי, כי אם מבט מפוכח ואנושי המתנער מסכימות ציור תיירותיות ומחפש את האנושי והיומיומי במרחב שלפניו.

تل أبيب برلين أندريا فيشل

سلسلة رسومات تل أبيب برلين هي انطباعات مؤجلة من مناظر تل أبيبية، مدينية وانسانية، في منطقة نحلات بنيامين ومن البلدة القديمة في القدس. أقامت أندريا فيشل في البلاد، في ربيع ٢٠٠١ بضعة شهور، سجلت خلالها وصورت المشاهد التي حولتها فيما بعد، في برلين، الى رسومات زيتية.

للوهلة الأولى، نشاهد رسومات أندريا وكأنها تصف مشاهد هادئة من الحياة اليومية، وفقط وجوه الناس في المقاهي، في محطات انتظار الباص، أو عابري السبيل، تكشف عن التوتر الوجودي للشارع الإسرائيلي. تصف الرسامة نشاطات متواصلة هي نتاج مراقبة ومشاهدة من قبل عابرة سبيل، هي ليست جزءا من الأحداث والمجال اللذين تراقبهما.

ترسم الفنانة لوحاتها حسب تقاليد الرسم الالماني الانطباعي، وتدمج مسحات فرشاة انطباعية وشبه تجريدية، التي تخلق في النهاية تصويرا واضحا وجليا لمشهد واقعي، لكنه يحوي توترا بين واقعية تصوير لحظة محلية والغربة المنبثقة منها. تزداد مشاعر الغربة على خلفية داكنة للوحات، ألوان أوروبية لا تعكس ضوء المشهد المحلي الذي تصفه.

إن التوثيق الواقعي بواسطة الرسم يضع في مركزه مواضيع مشاهدة عابرة السبيل، مواضيع المشاهدة التي تختلف عن روتين حياتها الالمانية وتؤشر مواضيع الرسم على أنها الاخر المحلي. لكنها ليست نظرة انتروبولوجية أو استشراقية، بل نظرة واعية وانسانية بعيدة عن تصويرات السائحين، وتبحث عن اليومي والانساني في المجال الذي أمامها.

7.12.00-31.1.01

תל אביב - ברלין אנדריאה פשל

Tel Aviv - Berlin Andrea Peschel

تل أبيب برلين أندريا فيشل

Tel Aviv - Berlin Andrea Peschel

התיעוד הריאליסטי מציג מבט מפוכח ואנושי ומתנער מסכימות ציור תיירותיות

يعرض التوثيق الواقعي لتصوّر واعٍ وإنساني ينفض يديه من تصويرات رسومات السائحين

The realistic documentation offers a disillusioned, human gaze that repudiates touristy painting schemes

The series of paintings *Tel Aviv-Berlin* is a suspended impression of an urban and human landscape as formed in the Nahalat Benyamin area of Tel Aviv and in the Old City of Jerusalem. Andrea Peschel stayed in Israel for several months during the spring of 2001. She drew and photographed the scenes, and subsequently, back in Berlin, painted them in oil.

The paintings depict ostensibly tranquil mundane scenes. Only the faces of the people in the cafés and bus stops, or passersby on the street, expose the existential tension typifying the Israeli street. The artist traces continuous actions as viewed by a temporary visitor who is not a part of the occurrence or realm that she observes.

The paintings, in the tradition of Expressionist German painting, comprise expressive, nearly abstract, brush strokes, that ultimately result in a clear-cut image of a realist scene. However, they are imbued with tension between the realism of capturing a local moment and the foreignness discernible in them; a sense of foreignness that is reinforced when the painting surface is gray and characterized by European coloration that does not reflect the light of the local scene depicted therein.
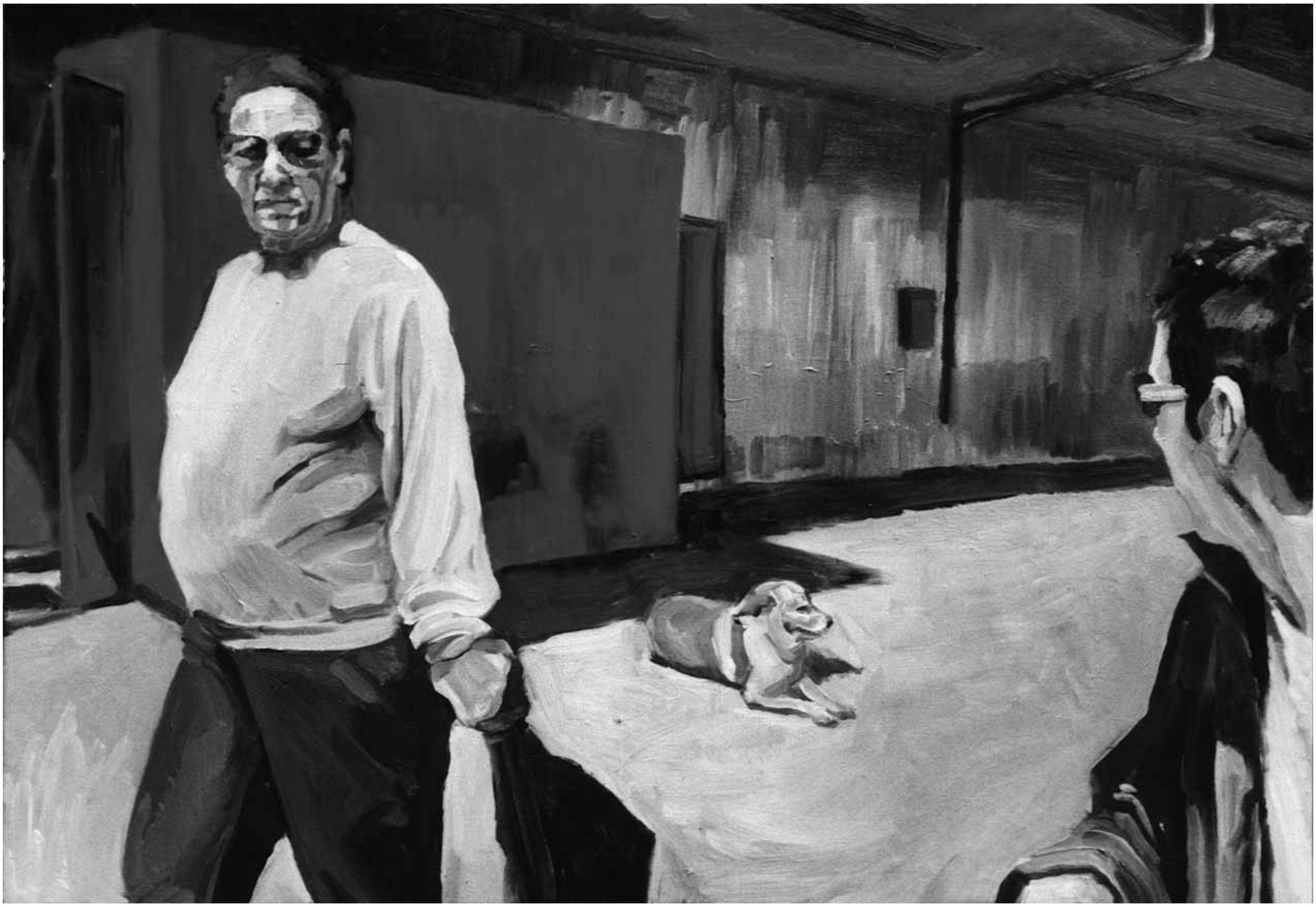
The realist portrayal via painting sets at its core the objects of the passerby's gaze – ones that deviate from her German daily routine, thus marking the local as the *other*. However, this is neither an anthropological nor an Orientalist gaze, but rather a disillusioned, human gaze that repudiates touristy painting conventions and seeks the humane and mundane in the sphere unfolding before it.